

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219010829
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2219010829.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci proti obžalovanému H. L. pre prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona a pre prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 18.12.2019 č.k. 4T/115/2019-351, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.3.2020 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný H. L., nar. XX.XX.XXXX v W., trvalé bydlisko X., Q. č. XXXX/XX C, t. č. vo výkone väzby v ústave na výkon väzby Leopoldov odsudzuje:

Podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, §§ 36 písm. l) 37 písm. h) 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 (päť) rokov.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 18.12.2019 č. k. 4T/115/2019-351 rozhodol tak, že obžalovaného H. L. uznal za vinného, že

1.) dňa 25.04.2019 v čase okolo 21.20 hod. na ceste č. 11/572 v km 42,00 zv. Hlavná ulica pri súkromnej strednej odbornej škole v Dunajskej Strede ako vodič po tom, čo požil presne nezistené množstvo alkoholu, viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia evidenčného čísla GA085EB po Hlavnej ulici smerom od centra mesta na Komárno, pričom z dôvodu nesprávnej techniky jazdy, ktorá spočívala v tom, že sa riadne nevenoval vedeniu vozidla, v dôsledku čoho nenatočil riadenie v smere jazdného pruhu, ktorý bol určený pre jeho smer jazdy, ale vozidlo nasmeroval vpravo mimo cesty, kde prešiel na cestičku, ktorá je určená len pre cyklistov a prednou ľavou časťou vozidla narazil do jemu oproti prichádzajúceho cyklistu H. C., ktorý v dôsledku nárazu a následného pádu utrpel trieštivú zlomeninu prednej časti lebečnej klenby a prednej jamy lebečnej spodiny, zakrvácanie pod blany mozgu a do komôr mozgu, pomliaždenie mozgu, zlomeninu šiesteho krčného a štvrtého hrudného stavca, zlomeninu viacerých rebier obojstranne s trhlinou pohrudnice a zakrvácaním do pohrudnicových dutín, pomliaždenie pľúc, prítomnosť krvi v dýchacích cestách, vyklíbenie ľavého laktového kĺbu, pomliaždenie podkožného tuku a

povrchových vrstiev svalstva na prednej ploche oboch predkolení, ktorým po prevoze do NsP Dunajská Streda dňa 26.4.2019 v čase o 02:10 hod. podľahol,

2.) dňa 25.04.2019 v čase okolo 21.20 hod. na ceste č. 11/572 v km 42,00 zv. Hlavná ulica, pri súkromnej strednej odbornej škole v Dunajskej Strede, po spôsobení dopravnej nehody a po uvedomení si jej následkov, bez toho aby sa riadne presvedčil, aké zranenia utrpel poškodený H. C., ktorý prejavoval známky ťažkého ublíženia na zdraví, bez akéhokoľvek ďalšieho poskytnutia potrebnej pomoci, prípadne privolania sanitky, alebo akejkol'vek inej osoby, obvinený z miesta činu s vozidlom ušiel a pokračoval v jazde až na CS Slovnaft na Komárňanskej, kde zastavil a kde bol následne príslušníkmi Oo PZ Dunajská Streda obmedzený na osobnej slobode a prostredníctvom elektrického prístroja AlcoQuant 6020 plus mu bola v čase o 21.39 hod. nameraná hodnota 0.25 mg/1 alkoholu v dychu, pričom obvinený svojim konaním, obsiahnutým v bodoch 1/ a 2/ porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) ods. 2 písm. d), § 65 písm. a), § 137 ods.2 písm. a), c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, teda v bode 1 inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, a v bode 2 ako vodič po dopravnej nehode, na ktorej mal účasť, neposkytol osobe, ktorá pri nehode utrpela ujmu na zdraví potrebnú pomoc, hoci tak mohol urobiť bez nebezpečenstva pre seba alebo iného, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona a prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno h) Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov. Podľa § 48 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 (päť) rokov. Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku poškodenú P. P., nar. XX.XX.IXXX, bytom P. W., C. XXX/X so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Prokurátor sa práva podať odvolanie vzdal. Z písomného odôvodnenia odvolania obhajcu obžalovaného vyplynulo, že toto smeruje proti výroku o treste a spôsobe výkonu trestu odňatia slobody v rozsudku okresného súdu. Obhajca obžalovaného v odôvodnení odvolania uviedol:

3. Pri ukladaní trestu za dva trestné činy vychádzal súd prvého stupňa primárne správne zo zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, teda prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pri ktorom zákonodarca určil rozpätie trestnej sadzby na dva roky až päť rokov; podľa § 34 ods. 6 druhej vety Trestného zákona pritom za tieto trestné činy súd prvého stupňa vôbec nemusel uložiť trest odňatia slobody. V nadväzujúcom rozhodovacom procese ukladania trestu odňatia slobody a rozhodovania o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody však súd prvého stupňa opakovane pochybil, prvýkrát vtedy, keď nesprávne ustálil skutočnosť, že v mojom prípade je pomer priťažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností vyrovnaný.

4. Súd prvého stupňa u mňa totiž síce správne zistil iba jednu priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že som spáchal viac trestných činov [§ 37 písm. h) Trestného zákona], avšak nad rámec priznanej poľahčujúcej okolnosti, že som sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval [§ 36 písm. l) Trestného zákona] mi nepriznal ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, ktorá spočíva v tom, že som viedol pred spáchaním trestného činu riadny život [§ 36 písm. j) Trestného zákona]. Pokiaľ totiž ide o podklad na rozhodnutie súdu prvého stupňa, týmto boli v súlade s § 278 ods. 2 Trestného poriadku, keďže nešlo o prípad podania obžaloby po konaní o návrhu na dohodu o vine a treste podľa § 232 ods. 5 alebo 6 Trestného poriadku, výlučne len tie skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a rovnako výlučne len dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Zo zvukového záznamu hlavného pojednávania konaného v mojej trestnej veci dňa 18.12.2019 vyhotoveného podľa § 61a Trestného poriadku je pritom nepochybné, že na tomto hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil iba môj odpis registra trestov, z ktorého ale nijako nevyplývalo, že by som pred spáchaním trestného činu nevedel riadny život, práve naopak, vyplynulo z neho, že sa na mňa hľadí, ako keby som nebol odsúdený; pritom z výroku napadnutého rozsudku a v nadväznosti naň aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nesporné, že súd prvého stupňa mi nekládol na ťarchu ako priťažujúcu okolnosť ani skutočnosť, že som bol už za trestný čin odsúdený.

5. V mojom prípade preto na rozhodnutie súdu prvého stupňa nejestvoval žiaden taký podklad, ktorý by v súlade s § 278 ods. 2 Trestného poriadku bol prebratý na hlavnom pojednávaní alebo vykonaný na hlavnom pojednávaní a z ktorého by akokoľvek vyplýval dôvod na to, aby mi nebola zohľadnená

poľahčujúca okolnosť, ktorá spočíva v tom, že som viedol pred spáchaním trestného činu riadny život [§ 36 písm. j) Trestného zákona]; táto otázka je pritom skutkovou otázkou a keďže zo žiadneho z podkladov na rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno vyvodiť skutkový záver o tom, že som pred spáchaním trestného činu nevedol riadny život, bolo potrebné u mňa vedenie riadneho života prezumovať.

6. Súd prvého stupňa v súvislosti s posudzovaním pomeru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností pochybil rovnako aj v tom, že mi nad rámec priznanej poľahčujúcej okolnosti, že som sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval [§ 36 písm. l) Trestného zákona] nepriznal ďalšiu poľahčujúcu okolnosť, ktorá spočíva v tom, že som napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom [§ 36 písm. n) Trestného zákona]; podľa ustálenej rozhodovacej praxe totiž platí, že ak obžalovaný urobí na hlavnom pojednávaní vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a súd takéto vyhlásenie prijme, potom je vzhľadom najmä na § 38 ods. 2 až ods. 4 Trestného zákona povinný na základe § 34 ods. 4 Trestného zákona priznať obžalovanému tiež poľahčujúcu okolnosť, ktorá spočíva v napomáhaní príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona (rozsudok Krajského súdu Trenčín pod spis. zn. 23To/70/2015 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod číslom 8/2019). Dôsledkom tohto nesprávneho postupu (teda neustálenia prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností) pritom bolo, že súd prvého stupňa v mojom prípade o jednu tretinu neznižil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (päť rokov) a teda v rozpore s § 38 ods. 3 Trestného zákona nedošlo k úprave trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona pri ustanovení § 149 ods. 2 Trestného zákona v môj prospech tak, aby horná hranica trestnej sadzby bola štyri roky, čo v konečnom dôsledku predstavuje výraznú zmenu trestnej sadzby, z ktorej vyplýva potreba pri uložení trestu uvažovať v úplne iných intenciách ako to urobil súd prvého stupňa.

7. Ďalším pochybením súdu prvého stupňa bolo, že na usmrtenie poškodeného, teda na okolnosť, ktorá je imanentným zákonným znakom prečinu usmrtenia, prihliadal ako na (podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku v podstate jedinú konkrétnu) okolnosť, ktorá u mňa odôvodňovala uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd prvého stupňa totiž v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym iným konkrétnym spôsobom potrebu uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody nevysvetľuje a teda pri použití zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného (in dubio pro reo), ktorá sa uplatní aj pri hodnotení pravidiel pre ukládanie trestu odňatia slobody a spôsobu výkonu tohto trestu, je potrebné ustáliť, že súd prvého stupňa u mňa žiadnu inú okolnosť odôvodňujúcu uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nezistil; všeobecné konštatovanie súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov považuje „(vzhľadom) na okolnosti, následky a charakter páchanej trestnej činnosti za primeraný a zákonu zodpovedajúci“ totiž nemožno považovať za konkrétny a najmä preskúmateľný dôvod uloženia takéhoto trestu odňatia slobody.

8. V nadväznosti na tieto skutočnosti a pri súčasnej absencii akýchkoľvek ďalších konkrétnych úvah súdu prvého stupňa o akýchkoľvek ďalších, jasných dôvodoch uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody, je v mojom prípade uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody neprimerane prísne, pričom vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery bolo na mieste uložiť mi podmienené tresty odňatia slobody, prípadne použiť inštitút mimoriadneho zníženia trestu postupom podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

9. V posudzovanom prípade je pritom nesporné, že vzhľadom na moju osobu, najmä s prihliadnutím na môj doterajší život a prostredie, v ktorom žijem a pracujem, a na okolnosti prípadu, treba mať dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a moju nápravu výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný a preto bolo namieste uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby a následné podmienené odloženie výkonu takto uloženého trestu odňatia slobody.

10. Bez významu pritom nie je ani skutočnosť, že v podstate od okamihu spáchania obidvoch skutkov, za ktoré ma súd prvého stupňa uznal vinným, som nepretržite (v čase vypracovania tohto odôvodnenia odvolania proti napadnutému rozsudku už takmer deväť mesiacov) vo väzbe, čo v intenciách § 45 Trestného zákona predstavuje vo svojej podstate u mňa fakticky výkon trestu odňatia slobody premietnutý v potrebe započítať doba strávenú vo väzbe do prípadne uloženého (úhrnného) nepodmienečného trestu odňatia slobody.

11. Výkon väzby totiž predstavuje podstatný zásah do práva na osobnú slobodu a hoci formálne nie je trestom či sankciou za spáchaný trestný čin, materiálne je odňatím slobody, čo sa prejavuje tiež už spomínaným inštitútom započítania väzby do trestu odňatia slobody a postihuje páchatel'a a zabezpečuje ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvára podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne páchatel'a aj iných odrádza od páchania trestných činov.

12. Na základe uvedených skutočností je nesporné, že v mojom prípade je uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní troch rokov zjavne neprimerané a že na naplnenie účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona a na ochranu spoločnosti a dovŕšenie mojej nápravy v každom prípade postačí aj uloženie podmienečného trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, podmienečný odklad výkonu tohto trestu a prípadné uloženie probačného dohľadu nad mojím správaním v skúšobnej dobe, pretože uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo pre mňa vzhľadom na okolnosti prípadu, moju osobu i môj postoj k prejednávanej trestnej veci neprimerane prísne.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

13. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

14. Po preskúmaní napadnutého výroku o treste, v rozsahu podaného odvolania a dôvodov, ktoré uvádza obžalovaný, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

15. Rozsudkom citovaným v odseku 1 bol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno h) Trestného zákona a prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona.

16. Z vykonaného dokazovania vykonaného k rozhodnutiu o treste vyplynulo, že obžalovaný bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný, pričom v súčasnosti sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Išlo o odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 3.6.2011 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona. Podmienečný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka so skúšobnou dobou na dva roky bol obžalovanému odpustený amnestiou prezidenta republiky.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu, prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie o treste, avšak zistené skutočnosti nesprávne vyhodnotil, pretože nevzal do úvahy niektoré dôležité skutočnosti, ktoré zistil a tie skutočnosti, ktoré vzal do úvahy, nesprávne vyhodnotil.

18. K rozhodnutiu o treste, vo vzťahu k ustáleniu trestnej sadzby, v rámci ktorej trest ukladal prvostupňový súd uviedol, že na strane obžalovaného súd vzhľadom na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona. Pri rovnováha poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona do úvahy prichádza uloženie úhrnného trestu podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona. Za prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zákon ustanovuje trestnú sadzbu od 2 do 5 rokov. Vzhľadom na závažné následky, keďže obžalovaný spáchaním predmetného skutku prečinu usmrtenia spôsobil poškodenému smrť, resp. poškodený následkom utrpených zranení závažného charakteru po prevoze do nemocnice podľa súd obžalovanému uložil nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorý trest považuje na okolnosti, následky a charakter páchanej trestnej činnosti za primeraný a zákonu zodpovedajúci.

19. Odvolací súd konštatuje, že zistenie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bolo zo strany prvostupňového súdu správne. Zohľadnenie poľahčujúcich okolností tak, ako to žiada obžalovaný, neprichádza v tomto prípade do úvahy.

20. Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkou obhajcu obžalovaného týkajúcej sa priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Nie je možné súhlasiť s tvrdením obhajoby, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, vzhľadom na skutočnosť, že sa v minulosti dopustil trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Na obžalovaného sa síce hľadí akoby nebol odsúdený, táto fikcia však nebráni tomu, aby sa súd pri hodnotení osoby páchatela prizeral na skutočnosť, že páchatel opakovane spáchal trestný čin, a aby z toho vyvodil príslušné záver. Právna fikcia, že sa na páchatela hľadí, akoby nebol odsúdený znamená v podstate právny zánik skutočností odsúdenia, ale neznamená to i zánik skutočností, že páchatel v minulosti spáchal trestný čin. Ide o dve právne skutočnosti s rozdielnym odkazom, ktoré majú rozdielny význam a dopad. Obžalovaný v minulosti spáchal trestný čin, za ktorý bol právoplatne odsúdený, pričom toto odsúdenie je v súčasnosti zahladené. Po právnej stránke sa táto skutočnosť nepovažuje za priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, nakoľko došlo k zahladeniu odsúdenia, avšak na druhej strane, zahladením predmetného odsúdenia nedošlo aj k zániku skutočností, že obžalovaný v minulosti spáchal trestný čin. Na základe uvedeného, nie je na mieste použitie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný preukázateľne v minulosti nevedol riadny život, keď sa dopustil trestného činu.

21. Odvolací súd zároveň nesúhlasí s názorom, že vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré urobil na hlavnom pojednávaní a ktoré súd prijal, má mať za následok, že mu bude priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, teda, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti pri vyhlásení obžalovaného o vine bolo predmetom rozhodovacej činnosti trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý prijal stanovisko z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku. V súlade s týmto stanoviskom samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona. K tomuto odvolací súd dodáva, že súd rozhodujúci o obžalobe nie je orgánom určeným na objasňovanie trestnej činnosti. Aj preto priznanie obžalovaného v konaní pred súdom automaticky nemôže mať za následok použitie § 36 písm. n) Trestného zákona. Obžalovaný v

tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ktoré však nie je v súlade s týmto stanoviskom a nie je relevantné pre tunajší súd pre rozhodnutie o tejto otázke.

22. Možnosť, v prípade vyhlásenia obžalovaného o vine a po jeho prijatí súdom, aplikovať analogicky ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, je podmienená existenciou konkrétnych skutočností, ktoré takýto postup odôvodňujú. V prípade obžalovaného nie je namieste mimoriadne znižovať dolnú hranicu trestu odňatia slobody, ustanovenú Trestným zákonom, nakoľko u obžalovaného neboli zistené také okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, ktoré by odôvodňovali použitie tohto inštitútu.

23. Odvolací súd sa však plne stotožňuje s námietkou obhajcu obžalovaného, ktorú cituje v odseku 7 tohto rozhodnutia. Prvostupňový súd nesprávne postupoval, keď uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody (aj) za prečin usmrtienia založil z väčšej miery na následkoch spôsobených týmto trestným činom (spôsobenie smrti poškodenému). Následok spáchania trestného činu usmrtienia je zahrnutý v skutkovej podstate tohto trestného činu, a preto musia existovať aj iné konkrétne okolnosti, ktoré odôvodňujú v prípade obžalovaného uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Všeobecné konštatovania prvostupňového súdu týkajúce sa uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody (okolnosti a charakter trestnej činnosti) nemožno taktiež považovať za správne. Takto uložený trest prvostupňovým súdom považuje odvolací súd za nedostatočne odôvodnený a v konečnom dôsledku za neprimerane prísny s ohľadom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu.

24. S poukazom na skutočnosti a závery, ku ktorým dospel odvolací súd, vznikla potreba zrušiť obžalovaným napadnutý výrok o treste obžalovaného, nakoľko tento je neprimerane prísny. Na podklade dostatočne vykonaného dokazovania potom mohol odvolací súd postupovať v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku a sám rozhodnúť o treste pre obžalovaného.

25. Odvolací súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 149 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorej hornú ani dolnú hranicu neupravoval, nakoľko vyrovnaný počet poľahčujúcich a priťažujúcich okolností neodôvodňoval úpravu dolnej alebo hornej hranice trestnej sadzby. Odvolací súd pritom vzal do úvahy jednak skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil jedného z trestných činov z nedbanlivosti a obžalovaný sa považuje za prvotrestaného. V neposlednom rade zohľadnil aj tú skutočnosť, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, na základe ktorého bola ustálená vina obžalovaného.

26. Všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne potom odôvodňujú uloženie miernejšieho trestu obžalovanému, ktorý odvolací súd vyjadril tak, že po zrušení napadnutého výroku o treste uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, teda trest v minimálnej výške, ktorého výkon mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky. Takto uložený trest plní najmä účel individuálnej prevencie a môže výrazným spôsobom napomôcť k náprave páchatel'a. Stanovenie dlhšej skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia vytvorí dostatočný priestor pre štátne orgány, aby v prípade, že účel individuálnej prevencie nebude naplnený, mohli realizovať prísnejší postih obžalovaného, vo forme premeny podmiennečného trestu. S uložením úhrnného trestu odňatia slobody, odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd, uložil obžalovanému i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 5 rokov.

27. S poukazom na vyššie uvedené zistenia rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.